

LA TUIES

— A mi els homes amb barba em fan molta il·lusió, sobretot si la tenen ben llarga:

DIARIO DE AVISOS, ANUNCIOS Y ESQUELAS MORTUORIAS

ISALE HOY!**Nuestro programa: Seriedad, economía y rapidez en los encargos**

SI EL TELEFONO VA MAL NO CULPES A LA CENTRAL

Conversación telefónica tenida por nuestro cachondo y galante director don Eleuterio Rufasta y transmitida directamente por radio a esta flamante redacción.

RUFASTA. ¡Centrol ¡Centrol

EL AURICULAR. Rrrrrr...
(Bueno, esto es un ruido así como si se oyeran hacer gárgaras o hervir la olla).

RUFASTA. ¡Centrol ¡Centrol

LA NIÑA DE TURNO. ¿Diga?

RUFASTA. Uno, dos, tres, cuatro A.

EL AURICULAR. Rrrrrr...

(Pasa un cuarto de hora. Por fin se oye una voz desconocida.)

LA VOZ DESCONOCIDA. ¿Diga?

RUFASTA. ¿Sistachs, Reixachs y Miserachs, Sociedad en Comandita?

LA VOZ DESCONOCIDA. ¿Qué?

RUFASTA. ¿Si es casa Sistachs, Reixachs y Miserachs, Sociedad en Comantita?

LA VOZ DESCONOCIDA. ¡Camelos, no, o doy parte al jefe!

RUFASTA. ¿Parte de qué? ¿De los camelos?

LA VOZ DESCONOCIDA. ¡Cabo de guardial

RUFASTA. ¡Centrol ¡Centrol

LA NIÑA DE TURNO. ¿Hablan?

RUFASTA. ¡Ya lo creo!

LA NIÑA DE TURNO. ¿Entonces...?

RUFASTA. Entonces, ¿con quién, diablo, me ha puesto usted? ¡Le he pedido el uno, dos, tres, cuatro, que es la casa Sistachs, Reixachs y Miserachs y me contesta otro abonado!

LA NIÑA DE TURNO. Espere un momento. A ver, nena... salga por el ocho... ¿Qué? ¡Ah! ¡Pues tiene gracia!

RUFASTA. ¡Gracia, no! ¡Aviñó! ¡Ya he dicho que habían metido los pies en el cubol

LA NIÑA DE TURNO. ¡Es

que al pedir yo el número a la Central de Aviñó, como he repetido dos o tres veces eso de uno, dos, tres, cuatro, me han tomado por un quinto y le han puesto con la Zona de Reclutamiento! Ahora le pongo...

EL AURICULAR. Rrrrrr...
(Pasa un cuarto de hora más. Por fin el timbre suena por espacio de diez minutos.)

RUFASTA. ¿Sistachs?

OTRA VOZ DESCONOCIDA. ¿Seis qué?

RUFASTA. ¿No es Sistachs?

LA NUEVA VOZ DESCONOCIDA. Aquí no es Sistachs, pero es lo mismo. Aquí es «La Perfección Funeraria», servicio moderno, radical e independiente de pompas fúnebres con agua, gas, electricidad y acordeón...

RUFASTA. ¡Vaya usted... al Cañet! (Nuevo silencio en el auricular). ¡Centrol ¡Centrol ¡Centrooooo!

UNA VOZ AGUARDENTOSA. Zí, zeñó; aquí e er bar der Centro... Ahora Granja Barcelonesa pa zervi a ozté y a toa la torería...

RUFASTA. ¡Vaya usted a la gran... Peñal ¡Centrooooo! ¡Centrooooo!

LA NIÑA DE TURNO. ¿Diga?

RUFASTA. ¡Señorita... Por la elocuencia de Pich, por las canas del marqués de Alella y por la elegancia del pollo Rius! ¡Póngame con la señorita encargada, porque en mi teléfono hay brujas o hasta él debe llegar la sombra maléfica del manzanillo!

LA SEÑORITA ENCARGADA. ¿Pero qué quiere usted hablar, infeliz? ¡Si no tiene usted hilol

RUFASTA. ¡Oh! ¡Eso ya es viejo!

LA SEÑORITA ENCARGADA.

No me entiende... Digo que se ha roto el cable, el fil...

RUFASTA. ¿Alfil?

LA SEÑORITA ENCARGADA. Si. La culpa es de una torre... En un motor no hay bastantes caballos y ahora van a ir los peones...

RUFASTA. ¿Sabe usted qué le digo, señorita?

LA SEÑORITA ENCARGADA. ¿Qué?

RUFASTA. ¡Que esto es un juego de... ajedrez!

LA NIÑA DE TURNO (cuya voz sale no se sabe de dónde y que ha entendido mal). ¿El G. 3? ¡Comunica!

TELON

PENSAMIENTOS FILOSÓFICOS

Nuevos de trinca y recopilados por nuestro director señor Rufasta en colaboración con Serra y Boldá.

No hay paradoja mayor que la de la Bolsa. Fíjense que allí una libra vale menos que una onza.

Calicó

La primavera es la madre de los floroncós, el invierno de los catarros y el verano... ¡Oh! El verano, es-tío.

Moragueta

Si quieres jugar al siete y medio, no vayas a Málaga, que perderás. Ya es sabido que en Málaga, pasas. No talla.

Llovet

No sé por qué me critican. Al fin y al cabo, mi caso no es nuevo. ¿Que me he quedado unos dineros que no eran míos? ¿Qué tiene de particular? La Biblia nos dice que Noé se quedó con el Arca y nadie le dijo nada...

Manzanarés

Administrador de la condesa de Niebla.

Dicen que las cupletistas de postín estamos en el Paraiso. ¡No sé por qué! ¡Como no sea porque l'Adán por aquí, l'Adán por allá!

Chelito

El mundo se está poniendo tan mal que las mujeres ya se parecen a las judías. Cuanto más tiernas, menos hilos tienen.

Mamá Dolores

Si, señores. El Colón se puede comparar con un castillo feudal. ¿No caen? Si, no sean milocas. Un castillo feudal tiene almenas, y el Colón tiene al menos... veinte años de existencia.

Regás

NOTICIAS DE PRIMERA HORA

(Recibidas por carro, a las tres de la mañana)

LAS VENTAS DE MANZANARES

La policía de Madrid ha recibido orden de comprobar si todas las ventas que están situadas a orillas del Manzanares obedecen los preceptos legales. Esta diligencia está encaminada a comprobar si es verdad lo que dice Manzanarés, que todas las ventas que hizo eran legales.

EL ACUERDO ANGLO-FRANCÉS

En una entrevista con un redactor del Masquefa-Herald, Herriot declaró que el acuerdo anglo-francés era completo y cada día había más ingleses en las casas de sombreros. Que lo de las reparaciones será un hecho antes del año 1944 y que Alemania pagará como el Banco de Barcelona. Al saberlo, los franceses se han echado a temblar.

Redacció i Administració: Rambla de les Flors, 30, 1.º - Tel. 4656 A.

SURT ELS DIJOUS

El bon doctor

En S.b.t., el famós facultatiu que s'ha fet una especialitat en el tractament de les malalties del cor, s'ha comprat un magnífic automòbil que li costa quatre mil duros. Hi ha que tenir en compte que l'heroi d'aquesta xafarderia fa quatre anys que exerceix i ja posseeix un respectable compte al Banc d'Espanya, un pis regiament instal·lat i una torre a Sardanyola.

No és d'estranyar que en tan poc temps hagi pogut agavellar una suma tan respectable com la que representa tot aquest patrimoni. En efecte: no fa gaires dies, un ric comerciant, client d'En S.b.t., ens va ensenyar una nota d'honoraris en la que, entre moltes altres, figurava la següent partida:

«Per haver-me despertat a la nit i pensat en l'efecte que li produiria la dosi de digital que li vaig prescriure, 20 pessetes.»

A aquest pas, En S.b.t. arribarà a ésser rival del difunt Huc Stinnes!

La teca

Al dir això no ens referim pas al llibre que ha publicat un dels nostres primers «cordons-bleus», i del que tant han parlat els diaris.

El senyor F.l.g.r, vell solteró que no pensa més que en atipar-se, viu sol amb una minyona i una «ama de llaves». L'altra tarda, el senyor F.l.g.r feia molt mala cara, com si n'hi passés alguna de crespa. Què tindria l'home? Mals de cap per diners, no era fàcil; disgustos amb família, impossible, perquè no en té; de querides, no se n'hi coneixen...

L'«ama de llaves» cregué sens dubte que el dinar no li havia agradat, i volent-ho comprovar, es va adreçar a la minyona:

— Què li ha fet aquest mig dia per dinar, al senyoret, que veig que fa tan mala cara?

La minyona girà el cap i amb un aire un xic molestat, respongué:

— Li he fet botifarra...

El plet guanyat

Al Passeig de Gràcia hi viu un advocat, bastant corrido, entre parèntesi, quina especialitat és la d'empendre plets difícils.

Quan algú té un assumpte al Jutjat i no sap com sortir-ne, ell és qui troba sempre el desllorigador. Això li ha proporcionat una reputació, i, a damunt de la reputació, bastantes peles, que es gasta alegrement per concerts i demés llocs d'honorat esbarjo.

No fa gaires dies, el nostre home tenia un assumpte molt delicat que estava a punt de fallar-se. El client, que no tenia raó ni agafant-ho pels cabells, però ell, com que hi veia molts diners a guanyar, anava amunt i avall, cercava recomanacions, feia visites... Per fi, i no veient les coses gaire clares, es cregué en el deure d'advertir al seu client:

— El seu assumpte es falla divendres que vé. Ho sé cert. Com que la cosa és perillosa, lo millor que vostè podria fer, seria anar-se'n a estiuajar a Biarritz, m'enten? Una presó preventiva seria possible i cal no badar. I no deixi res per aquí a nom seu, no fos cosa que es decretés l'embarg...

El client va obeir les indicacions del seu llettrat. Però aquest es donà tal manya a fer entendre al jutge que lo que semblava blanc era negre, que aconseguí inclinar la balança a favor seu.

Amb l'alegria que pot imaginar-se el llegidor, l'advocat va córrer a Telègrafs i va disposar un telegrama pel seu client. El despatx era urgent i deia així:

«La veritat ha triomfat.»

L'endemà, el nostre advocat rebia un altre telegrama. «Això va pensar, deu ésser la felicitació del meu client». Va obrir-lo, i amb la sorpresa que pot suposar el llegidor, va veure que deia únicament:

«Apeli.»

Les lliçons de natació

La simpàtica Emma, la jove muller d'un dels nostres més coneguts sportmans, està prenent lliçons de natació. Aquestes les hi dona un professor, amb l'ajuda del seu marit.

La xicoteta no sembla gaire apta per aprendre aquest útil art. El professor prou s'hi esforça, però no hi ha manera.

— Veu? — li deia l'altre dia —. És molt senzill. Llençar-se a l'aigua sense por, tancant la boca, com és natural...

— Tancant la boca? — interrogà el marit —. No s'esforci més. Això sí que no ho aconseguirà pas!

L'HORTOLÀ DE SANT BOI

— Noia, per més que rumio no em ve cap xisto a la memòria.

— Fes un esforç d'imaginació, home, que ja et vindran de seguida.

Les apariències

ESCOLTA— digué aquell matí de dilluns la senyora Rosa a la seva filla—, on vares anar ahir a la tarda amb l'Albert?

— Ai, ai! — respongué la noia —. Ja t'ho vaig dir. Al cine! A la *Walkiria*! Precisament van fer unes pel·lícules molt boniques...

— Vols dir?

— Li asseguro!

— Ramoneta, no m'enganyis. Vàreu anar al cine o a algun altre lloc?

— Al cine, no li ho dic?

— Doncs, mira, noia, aquest matí, quan t'he vist les faldilles, he pensat que havieu anat a cercar cargols...

QUIM ETH

—De manera que el meu marit m'enganya miserablement! I amb qui?

—Amb la meva dona. Però, ella li ha fet saber que tu i jo també ens entenem.

Un compliment

EL senyor Xirinachs, aquell dia, arribà a¹ despatx molt preocupat.

— Pepet—digué el meritori—. Miri que no estigui despenjat l'auricular del telèfon, que així no sentiríem el timbre. Tinc por que d'un moment a l'altre em telefonin de casa...

—Que hi té malalts?— li preguntà el senyor Roure, el caixer.

—Malalts, en el sentit estricte del mot, no, però hi ha la meva senyora, pobreta, que està fora de compte i tinc por de que a hores d'ara estigui ja amb els dolors de l'assumpte.

El senyor Roure, que era una ànima sensible, va girar qua. És va imaginar el dolor, es va imagi-

Indirecta?

— I no té por de venir sola per aquests llocs tan solitaris?

— Cal! No senyor. Sempre trobo algú que m'acompanya a casa.

nar l'assumpte i es va imaginar a la senyora del seu principal, que era molt maca, i es posà de massos al Major a la recerca d'una suma que no li quadrava.

Al cap d'un moment, el senyor Xirinachs, que va sentir trucar el telèfon, ja estava a l'aparell, pensant-se que eren de casa seva. No hi havia res d'això, no obstant. Es tractava d'una reclamació que feia un recader de Masnou. Després, tornaren a trucar altre cop. Aquesta vegada era el agent de les contribucions, que reclamava uns documents. I cada volta que sentia el timbre del telèfon, el bon marit se n'anava cap a la cabina...

A quarts d'onze li portaren un recado de casa seva. Per fi! El bon home agafà el barret i se n'anà cap al despatx del caixer:

— Miri, Roure, no se'n descuidi d'arreglar aquell xec de Cristiania i aquells marcs renta d'Hamburg, eh? Me'n vaig volant ..

I el senyor Roure, que seguia preocupat pel balanç, li respongué amb la major serietat del món:

— Bueno, bueno, senyor Xirinachs... I desitjaré que lo de la seva senyora no sigui res...

KAR TRONS

La lluna de mel

TORNAVEN de Montserrat els nuvis, satisfets del nou estat i disposats a instal·lar-se a Barcelona. Ella es deia Carmeta i era modista i ell, feia molt temps que feia de corredor en una important fàbrica de filats. Tenia una bona situació que li permetia viure sense engúnies ni restriccions.

A l'estació del Nord els esperava la mare de la Carmeta, ansiosa, com és natural, de veure com li havia provat a la filla el matrimoni. Es clar que ja sabia que ell se l'estimava molt, i que mai havien de tenir cap disgust, puix, de promesos, sempre s'havien portat tots dos d'allò més bé, però una mare, quan la seva filla té de passar tràngols semblants, sempre està un xic inquieta.

Així que els veié baixar del vagó, la dona va pensar que es tornava boja d'alegria. Va córrer cap a l'andén, els va abraçar, va agafar un paquet de roba que la Carmeta duia sota el braç i, a penes va estar sola amb ella, li preguntà:

— Què, filla meva, estàs contenta?

La Carmeta posà els ulls en blanc, com rememorant la felicitat de la nit de nuvis, i mormolà:

— Mira si hoestic que no em faria res tornar-me a casar demà mateix...

MARC DE SANT ANDREU

La poncella enamorada

EN tot el carrer de Fonollar no es parla més que dels amors de la Quimeta amb En Pepet, l'aixerit mecànic del carrer de Tantarantana.

S'estimen com una parella de colomins. Es veuen al matí quan ella va a plaça i ell a treballar, al migdia a l'hora de la *jamància*, a la tarda sortint del treball, després de sopar... Està vist que l'un no pot passar sense l'altre...

Ara estan molt preocupats cercant pis, puix es volen casar pel setembre. La mare de la Quimeta, de tant en tant els acompanya a visitar procuradors, agències i propietaris.

— Ai! — deia l'altre dia la bona dona —. Cregui que ja tinc ganes de que estiguin casats. Aquesta noia està boja per En Pepet. Cregui, per ell es quedaria sense camisa...

SIS TELLET

Baix... baixet... *~*

Contes d'una ingènua

JOCOS D'INFANTS

NOTA MONDANA

DUES nenes menudes com dues baldujes, juguen a visites.

Escoltem a l'innocència?

Elles parlen:

- I doncs, donya Rosita, ja s'ha casat?
- Sí; ara ja tres mesos.
- I està contenta del matrimoni?
- Molt!
- Quants nens té, quants?
- Per ara, quatre. Oh, són més dolents que la pesta! Cregui que em fan tornar boija.
- I tots els ha criat vostè?
- No, senyora; jo vaig criar el primer, però com que no em provava, els altres els va criar el meu senyor...

FLOR DEL CARRER

EN tinc recollides de molt interessants d'anècdotes de carrer, però una de les que mai m'ha fugit de la memòria, és la que em va passar ara ja uns quatre anys, en tenia calorze, i que val la pena d'estargar a les xiroies planes de LA TUIES.

Eren quarts de deu d'una vetlla d'istiu. Sortia de l'Iris, on, entre les pel·lícules a la moda i els atreviments d'un veí de cadira, m'havia posat més tivanta que l'arquet d'un contrabaix.

Pujava pel carrer d'En Muntaner i a l'arribar prop del de Rosselló, vaig descobrir la silueta d'un home que, apoiat de cara a un arbre, no calia pas preguntar lo què hi feia.

Escalfada com estava, no cal dir que el meu cervellet va començar a donar voltes vertiginoses i que el motoret de més avall de la cintura es va posar immediatament en activitat, en unes pulsacions acceleradíssimes.

Vaig escursar el pas per si lograva pescar algun recreio per la vista, però el bon home, que no s'havia adonat de res, seguia tan fresquet de cara l'arbre, taral·lejant una cançó, mentre rebregava barroerament lo que tenia agafat amb una de les seves manasses.

A l'arribar prop d'ell, que encara no m'havia vist, vaig fer un petit xisole d'esglai, logrant l'objecte que em proposava: que es girés de cara a mi. Com és natural, vaig fingir un gran esverament i anava a posar-me a córrer carrer d'En Muntaner avall, quan el bo de l'home, en un to de persuasió que em va desorientar de mig a mig, em digué:

— No tingui por, noia, no tingui por. Passi sense recança, que ja l'agajo ben fort!

EN un recó de l'avant-llotja que tenim abonada al Liceu, parlen el meu cost i un amic seu.

Jo, estratègicament col·locada, m'entero de tot lo què diuen:

— I doncs, Josep Maria, sembla que has deixat córrer lo de la Suzette?

— Què hi vols fer?... Coses de la vida...

— Sempre m'ho va semblar que eren uns amors dels quals no en moriries!...

— Sí... efectivament... gràcies a la perícia del doctor Alomar...

AUTO-BOMBO

PERDONIN si tinc la petita vanitat de creure'm una noia de molt bon cor. No hi puc fer més: al costat meu, no vull que ningú pateixi. Quan al tramvia veig algun jovenet que em mira amb aquella mena de mirar que sols expressa una cosa, poc a poc procuro situar-me al davant d'ell i aprofitant els sotrats del vehicle, deixo que es dongui un banquet extern de curves i promontoris, fins que l'homenet queda satisfet. Quan en alguna reunió els vieux marcheurs s'estassien en la contemplació de la meva pantorrilla, procuro complaure'ls aixamplant els horitzons fins on permeten els límits d'una noia educada a la moderna, i tots sabem que aquests límits no s'aturen pas a la lligacama. Ballant, no m'he queixot mai a la meva parella de la pressió de la clau de la botxaca del pantaló. En una paraula: tinc un cor com una catedral.

L'altre dia mateix, la mamà va castigar el Lulú a quarto fosc i pa i aigua perquè havia fet malbé a mossegades les puntes de l'edredó del meu llit. El pobre Lulú grinyolava llastimosament tancat en el seu calabos. Jo, d'amagat de tothom, vaig agafar un tros de llonguet, el vaig sucari en el pot de la llet i de puntetes, obrint el quartet amb molta cura per no fer soroll, em vaig ajupir davant del gossel, per cert en una posició un xic violenta, i com un homenet es va cruspí el saborós obsequi que jo li oferiria amagat entre les cames perquè no em veiessin.

Ara, sempre que me'l poso a la salda, o m'ajupo davant d'ell, el Lulú està una hora furga que furgaràs amb el seu morret, buscant no sé què pels replècs de la saldilla. Es deu recordar del llonguet d'aquell dia...

Laura Brunet

Cartes d'amor

LES, diguem-ne segones cartes d'amor, són més reposades, més tranquil·les, però més pràctiques que les primeres. En elles es parla de tot, menys de l'amor. Es parla de si la factura de la modista és cara, de si ja està pagat el trimestre del lloguer, de si aviat arribarà l'auto demanat a París... En fi: l'amor s'ha fet tenedor de llibres i corredor de borsa buscant negoci en les pujades i en les baixades i exigint un nou sacrifici a cada nova concessió. De vegades, com a postdata, es parla incidentalment de l'amor en aquestes cartes, però les expressions segueixen no sortint-se de l'aritmètica: «Demà a les sis». «Si et ve de gust, demana el 6-9 A, telèfon del despatx». «A la torre el 3-0 S. P.» I de vegades, tot plegat acaba amb un 6-0-6 com una casa!...

Una aventura de tren

ANAVA jo per primer cop en ma vida a París, no coneguent del francès més que uns pocs mots apresos en pocs dies, que repetia amb una pronunciació infernal. El meu viatge tenia d'ésser curt, perquè únicament havia de visitar a la capital francesa al representant de la casa on jo estava empleat, arreglar una reclamació important d'un client i entornar-me'n cap a Barcelona. Era qüestió de vint-i-quatre o de quaranta vuit hores.

Vaig fer el viatge des de Cerbère completament sol. Quan ja feia més de dues hores que el tren s'endinzava a França, en una petita estació, quin nom no vaig remarcar, va pujar una xicoteta d'uns vint anys, prima, rossa, menuda, lleugera de roba i bonica com un cromó galant.

Si jo hagués sapigut tirar floretes en la dolça llengua de Molière, aviat n'hi hauria dit quatre que no haurien estat quatre de fresques, sinó tot lo contrari. Però com que amb prou feines sabia demanar que em portessin l'esmorzar, em vaig haver de reprimir, tot i pensant per quin procediment podria jo expressar-li a aquella noia la meua admiració, a l'ensems que els desitjos que em ni despertava.

Sortosament, al vagó que anava enganxat davant del nostre, un rètol que estava fixat al bell

mig de la porta em donà l'idea del mot just per on calia començar:

— Senyora sola? — vaig preguntar.

Ella respongué amb el cap que sí. Allò anava bé. Vaig passejar la vista pel vagó, cercant si, miraculosament, hi havia algun altre rètol que em servís de manual de conversa. Oh, Providència! Hi era! Vaig repetir-lo:

— Prohibit fumar?

I li vaig tendir un egipci.

La xicoteta acceptà i somrigué. Llavors... oh! llavors vaig creure que Cupido en persona havia sembrat el cotxe de rètols benefactors. Al costat nostre mateix hi havia un paper vell, ja mig desenganxat, que jo vaig llegir amb la consegüent alegria:

— Reservat?

— Oh, no!

Mans a l'obra! vaig pensar. Com una fera, em vaig abraonar damunt d'ella. Un xiscle se li escapà de la seva gola.

— Senyal d'alarma? — li vaig dir, repetint lo que deia un altre rètol.

La gentil criatura somrigué, com per fer-me comprendre que no n'estava gens d'alarmada. Jo, en vista d'això, vaig anar fent. Però quan vaig ésser al lloc més interessant, vaig haver de pronunciar, desil·lusionat, un mot que també figurava en un altre rètol.

LES cartes d'amor tenen unes valors ben diferents segons el moment de la vida en que són rebudes. Quines són les de l'amor veritable? Sembla que les primeres... en elles es parla al cor, s'evocuen nits estrellades, dolces cançons de primavera... Cançons?... Qui sap! De vegades, la cançó arriba a l'aimada tan ferma, tan dreta al cor, tan encesa de passió, que més que una cançó sembla talment una serpeta, una víbora, que es redreça davant d'ella en uns estiraments i recargolaments menaçadors i decidida a clavar el fibló així que ella es distregui una mica...

LES cartes crepusculars, tenen un caire més domèstic. Encara que conservadores i escrites de cara el més rígid patracol, en elles es parla de si les patates són cares, de si la vida és una cosa tan dura, de si els negocis que es tenen entre mans donen o no donen el degut rendiment, de si les nits d'hivern són molt llargues, de si no són tan llargues com la gent ve a suposar... En una paraula, són cartes d'amor domesticades que fan olor de cuina, de sabó d'oliu i d'estofat amb lloer i patates i d'algun que altra llangonissa en els dies més senyalats.

Ella. — Jo sóc una dona que m'agrada molt guardar les formes.

— Dones, miri, ningú ho diria.

— Tancat!

El seu índex em mostrà, a sota, un altre cartell: *Per obrir, tirar.* Així vaig fer, i la seva robeta cedi...

Mitja hora després, agafada de la mà, jo la portava a un quartet, a damunt del qual es llegia: *Toilette.* Un altre cartell m'indicava lo que calia en aquell moment: *Aigua calenta...* Però en el moment en que la deixava abandonada a les seves ablucions, vaig descobrir el darrer rètol, que afortunadament no havia llegit abans, ni falta que em feia:

«Prohibit muntar durant la marxa del tren.»

F. AVALL HARGA

Un home de caràcter

La parella Antonieta-Rafel no s'avenien gaire. No és que a ell li faltessin quartos, ni es fiqués en si la seva amiga li feia el salt amb massa freqüència. Però l'Antonieta tenia un tem-

perament insuportable i no perdonava al xicot cap descuit ni cap oblit.

— Amb tu no es pot viure! — exclamava a cada moment—. Sembla que tinguis la sang d'orxata! No poses mai remei a res, no et preocupes de res, deixes que tot vagi com Déu vol, o millor dit, com Déu no vol...

— Però, què vols que faci? — replicava En Rafel—. Que vols que em baralli amb tothom per qualsevol fútila?.. Si jo seguia les teves teories, al cap d'un any ja estaria renyit amb tothom!

— Calla, calla! Ets un abúlic i no et preocupes de res. Sembla mentida!

— Però, no siguis així, dona, i no facis escenes per coses sense importància...

— Vaja! — exclamà per fi l'Antonieta—. Saps què et dic? Que ets un home sense energies i sense caràcter!

— Jo, un home sense caràcter?

— Sí! Sense caràcter! Perquè si en tinguessis, ja m'hauries tret d'aquesta casa a puntades de peu!

R. E. TALLET

El gramofon

Acà'ls senyors Roca, de Sant Cervasi, els diumenges fan reunions cursis. Hi entren uns quants veïns que junt amb uns parents de Barcelona organitzen una tertúlia un xic suadeta, amenitzada per un gramofon d'aquells que tenen un extens repertori de coses empipadores com *La Monteria*, *El pájaro azul* i altres llaunes per l'estil.

Diumenge passat, al senyor Roca li va caure a terra el manubri de donar-li corda.

— Em sembla que no podem tocar — digué—. El manubri s'ha trencat.

— No, home, no! — digué la seva dona.

— Et dic que sí!

— Et dic que no!

Començà la discussió, que durà deu minuts. Per fi, la senyora, volent mostrar que tenia raó, agafà el manubri, donà corda al lloro mecànic, i, oh prodigi!, aquest començà a engegar el *Fatal Shimmy...*

— Ho veus? — rugí llavors la dona—. Sempre vols tenir raó!

— Jo em pensava que s'havia trencat! — insistia el marit.

— Què s'havia trencat, què s'havia trencat?... — exclamà llavors la seva muller—. Com si tu haguessis sigut mai capaç de conèixer si una cosa és trencada o no!

KAR PANTA

ALVOLTANT DEL BRASER

ALERTA, MINYONS!

En aquesta Secció hi publicarem tots els CONTES que se'ns envlin propis d'ésser contats a les velles xacroses de quinze anys per amunt i que siguin dignes d'ésser coneguts pels barrilalres lectors de LA TUIES. D'aquests contes en premlarem un cada número amb la respectable quantitat de «deu peles», cobrabies en la nostra Administració, o per giro postal als que visquin fora de Barcelona. Alerta, doncs, i apretar l'àpiti

La fortuna en el joc

LA senyora Paquita s'havia ficat al llit de molt mal humor. Figurin-se que el seu amic íntim, l'Albert, el ros i melancòlic Albert, en lloc de venir-li a fer companyia, s'havia empenyat en anar a l'«Artistic» un cop acabat e l'sopar, baix el pretexte de que tenia de tornar vint duros a un amic. I això una nit en que, ja fos pel temps o per l'estat dels seus nervis, la senyora Paquita sentia una necessitat imperiosa de compartir el seu jas amb l'Albert...

Es va adormir, amb una son fluixa i un xic agitada... L'Albert, a bon segur, no tornaria fins a la matinada. Ella el coneixia prou. Jugador empedernit, allí on veia una taula de ruleta, de bacarrat o de trenta i quaranta, ja hi era...

...Un soroll lleuger, com si hagués estat produït involuntàriament, la despertà. En pocs segons va comprendre l'origen...

L'Albert, com de costum, havia jugat i havia perdut. Quan li passava això, tornava cap a casa, obria el secreter de la senyora Paquita, pispava dos o tres bitllets, i s'entornava a provar la sort altra volta...

— Que és tonto! — va pensar la dona —. Busca al calaix de dalt i sap que sempre els tinc al del mig. I, com reptant-lo per la seva distracció, cridà:

— Són al calaix del mig, tonto, i no al de dalt!

Qui calla, atorga. Això és lo que va fer l'interpel·lat. La senyora Paquita senti, en efecte, com obria el calaix esmentat...

Però, en el cos febril de la femella que es revolcava damunt del llit reneixia el desig amorós...

— Bueno — digué —. Ara ja tens els bitllets.. Vina i fes-me un petó, dolent!

No va ésser un petó, no... Foren cent, seguits d'una vertadera pluja d'assalts amorosos que deixaren a la senyora Paquita completament satisfeta... Semblava

que la contrarietat per la pèrdua dels diners al joc li donés un vigor i una saviesa fins llavors inconeguts...

Com si fos al septè cel, la senyora Paquita va endormir-se, satisfeta com una criatura després que li han donat el biberó. (Creiem que la comparació no està malament). A les quatre, un nou soroll la tornà a despertar...

— I ara! — digué al veure l'Albert que entrava, abillat de smocking, al dormitori—. Has tornat a sortir? Em pensava que no...

I com l'Albert la mirés tot estranyat:

— Quan has perdut, entre la primera i la segona vegada?

L'Albert es fregà els ulls.

— Què somies, noia? No he jugat més que un cop, i precisament he encertat un ple i varies altres jugades...

Llavors, la senyora Paquita ho comprengué tot. El que abans ella havia pres per l'Albert era un lladre... Recordà quan li podia haver pres. Escassament quatre centes pessetes. I, considerant que la deliciosa estona que havia passat després amb ell bé s'ho valia, estirà el cap damunt del coixí i mormolà:

— Sí, sí... Ho comprenc, ho comprenc, que hagi guanyat...

L.L. HUMET

Un bitlletet

AQUELLA nit, En Rafel havia perdut al joc tot lo que portava. Quaranta o cinquanta naps, ni ho sabia. Només li quedaven trenta cèntims i un bitllet del tramvia de Sarrià, que no s'havia recordat de donar a la sortida.

I un greu problema creuava en aquell moment l'imaginació febrosa d'En Rafel.

L'enrabiada agafada davant de la tauleta verda, li havia donat unes ganes terribles de sacrificar a Venus, per cercar un xic de calma als seus nervis. I, com fer-ho, sense una pesseta a la botxaca?

Restaven varis recursos. Un d'ells, explotar el «sablaz». Mes, ell no n'era partidari. En canvi, la seva imaginació fèrtil li donà un truc.

S'adreçà a la primera trotadora que veié per la Rambla, i li digué:

— Anem a passar una estona, noia?

— Això és qüestió de diners — digué l'interpel·lada,

que era materialista fins al fons de la seva ànima extraviada —. Quant em daràs?

— Un bitlletet, si ets bona minyona...

Davant d'aquell *primo* que oferia cinc duros — això com a mínim — a una dona que en cobrava dos i la voluntat, no cal dir amb l'entusiasme que fou acceptada la proposició.

La noia el portà a casa seva, on passaren tots dos dues bones horetes esgotant les forces i el repertori.

Arribà l'hora del pagament, i En Rafel es ficà la mà a la botxaca i donà a la noia el bitllet del ferrocarri.

— I ara, noi! Que fas broma? — digué la xasquejada xicota.

— No, parlo en seri. No és això lo que t'he promès? T'he dit un bitllet?

Segurament, la cortisana havia estudiat dret i comprengué que, donat el contracte verbal que havia mediat, no tenia dret a reclamar, perquè va restar més silenciosa que el telèfon quan truques al centre.

KAR LETHS

◆ ◆ ◆

A mitges

LA Quimeta, la filla de la senyora Genoveva, que tenia divuit anys i era d'allò més esbojerrada, va caure malalta. Res, al sortir un diumenge a la nit de la «Bohèmia», on vulguis no vulguis s'empenyava en que l'hi portessin, li va donar un cop d'aire i com que estava suada, va enfebrar-se i tingué de fer llit.

La senyora Genoveva, que era una dona previsorà i que no estava per romansos, va enviar de seguida a cercar el metge.

Aquest, que coneixia i cuidava a la família de tota la vida, arribà, somriguent, amb el seu aspecte bonadós.

— I bé, què hi ha... Qui és que està malalt? La noia? Vaja! Què li ha passat?... S'ha disgustat amb el promès?... Ah, no? Bé, bé... mireu lo què és...

Prengué el pols a la noia, li mirà la llengua, estengué una recepta i després digué:

— Aquesta nit hauran de donar-li una ajuda...

— Ai... — féu la Quimeta amb una cara de pomes agres —. I és indispensable, això?

— Per què? — digué el metge —. Que et fa aprensió?

— Què vol que li digui? — respongué la noia —. Per una banda m'agradaria, però per l'altra, no...

F. ABAT ENDRE

◆ ◆ ◆

Les petites perverses

LLOC de l'acció, un taller de modistes. Hora, les sis de la tarda. Manquen, doncs, solament, seixanta minuts per plegar, i les xicotetes, al sol pensament de que aviat podran córrer a cercar els seus promesos o les seves amiguetes, semblen reanimar la seva verborrea. Unes canten, altres riuen i altres enraonen...

La conversa recau respecte a llurs petites, però interessants intimitats.

— Jo — diu una —, vaig caure per primera volta amb un aprenent del taller. Era ros i es deia Marcel.

Va ésser a l'obrador mateix; de bon matí, darrera unes capces de cartró...

— Jo — afirma una altra —, va ésser a Les Planes. Era a l'estiu i feia una calor...

— Veus? — interrompeix llavors una de les treballadores —, en canvi, de la Maria ningú en pot dir res.

— És clar! — contestà una altra —. Com que diu que és verge!

— Verge? — exclama una rossa incitanta, que fins llavors no ha dit mot —. I que en deu ésser, de viciosa!

FI BLADA

◆ ◆ ◆

Un padri

EN Gonçal es casava. Això, no té res de particular. De disbarats, en aquest món, se'n fan a cada moment. A més, En Gonçal tenia una immensa aventatja a damunt de la majoria dels que abracen el nou estat. Tenia diners en abundància, i això ja és un mitjà de considerable importància per a evitar disgustos.

Ja tenia arreglats quasi tots els detalls, comprat el mobiliari, feta la roba, inclús llogat el pis, quan es donà compte de que li mancava una cosa. El padri! Això, sembla que no, i per ell constituïa una dificultat. Era sol i no tenia parents a Barcelona. Forços era, doncs, recórrer a algun amic.

Al vespre, quan se'n va anar al Círcol a prendre cafè i llegir el diari, es va acostar a En Bernard, el seu company de bridge.

— Home, vostè m'ha demostrat sempre ésser un bon amic. Tindria un favor que demanar-li...

— Mani, home, mani — respongué En Bernard —. De què es tracta? Dificultats econòmiques? Ja sap que a mi no em ve mai de cent duros...

— Res d'això. Es tracta d'un favor més gran... Una cosa que sols es pot demanar a un amic de confiança, com vostè...

— No sé a què es refereix...

— Una cosa íntima... En fi, per dir-li d'un cop. Necessito que em faci de padri!

— I doncs, com ha anat, això?

— Res, coses de la vida...

— Però, vostè creu que realment és inevitable...?

— Home, naturalment!

— Permeti'm, no obstant! A vegades, les coses s'agafen malament, s'extremen, hi han males interpretacions...

— Tot lo que vulgui, però jo estic decidit...

— I què: serà a espasa o a pistola?

— A què...? — interrogà llavors En Gonçal esclatant a riure —. Que es pensava que em desafiava?

— Home, és clar!

— No, home, no! Em caso!

— Si que ho sento — li replicà llavors En Bernard. No el puc complaure...

— Per què?

— Perquè no m'agrada fer de padri quan els dos adversaris s'han de reconciliar damunt del terreny sense que ningú ho vegi...

BIT LLETA

Conte premiat del número passat:

Una mamà raonable

Un industrial d'aquells que no bada — o, millor dit que es creu no badar — ha llençat al mercat uns cartells amb versos a la coberta. Anem a copiar-ne un, per a que vegi el llegidor la mena de *vates* que hi deu col·laborar

«La Niña que al recibir
 del dardo el mortal aguijón,
 ¡no piense ya en elegir
 el objeto de su Amor!

I després diran que ya no hi han poetes!

De l'avi *Brusi*:

«La Alcaldía ha impuesto una multa de 100 pesetas por reincidencia en la infracción del Banco de la Alcaldía referente a tenencia de aves de corral, y 30 multas de 25 pesetas cada una, por otras tantas infracciones del Banco de referencia.»

Ja ho veuen. Deien que l'Ajuntament anava malament i ara resulta que fins té un Banc!

En un diari americà llegim que un dels seus redactors no publica el seu article habitual «por hallarse gravemente enfermo de una bronquitis pulmonar.»

Pel que es veu, en aquella terra deu haver bronquitis al fetge o als ronyons.

De la vida alegre

ELS cantos regionales de l'Ofèlia de Aragón segueixen portant gent al «Folies Bergères». És una noia que ho xafa molt bé, és bonica y vesteix quasi amb tanta elegància com el *pollo Rius*. Com, per altra part, al «Folies» s'està bastant fresquet, no té res de particular que el local estigui sempre ple i no de *frescos*, precisament, sinó de gent que acostumen ésser justament tot lo contrari.

Cal consignar que a més de l'Ofèlia de Aragón tenen a l'ex-Arnau, a la Maria Tubau, aquella noieta tan bufona i de tan bons portaments, a la Pepeta Cortés i a les tiradores en equilibri Mexicana-Indian. Això de les tiradores és una cosa que per un music-hall està bastant bé i sempre distreu.

Al «Monte-Carlo», la Conxita Garzon té cada dia més èxit. És molt simpàtica, molt elegant i canta i balla amb bastant art. Sinó perquè ens desdenyaria, ens hi declarariem, però, nois, no hi ha res a fer. Llàstima!

La Bella Dorita va camí de fer allò del *quinquenio* — que deia don Antoni Maura i Montaner —, al «Pompeya». I és que de noies com la Dorita no en corren. Què volen que corrin? Massa que les empaitarien si corressin! Té un repertori inesgotable, i això que podem garantir-

— No els hi agrada aquest vano? L'he fet amb els «recuerdos eternos» de tots els meus promesos.

los-hi que no ens l'ha ensenyat encara tot. Que hi farem! Paciència!

Al «Royal» tenen de nou a la Roseta Alonso i també hi ha debutat la Florentina Iruña, amb lo que l'*elenco* de cà'l senyor Pepet ha quedat d'allò més reforçat. Entre les xicotes de la casa n'hi ha una que es diu Ideal Soli. No es facin il·lusions, que no té res que veure amb l'*obrero*. Té una carona que no ens cansariem de petonejar. Ai, lladreta, quina mossegada! Completen el programa la Leo Pons, la Clara Marley i la Teresita Nacional. Un triumvirat com per agafar-lo per passar l'estiu.

El carrer del Compte de l'Assalt comença a perdre l'animació. Amb l'estiu, moltes noies se'n van a fer *bolos*. Bolos de dues classes. Bolos de festa major a Tarrasa, a Arenys o a Manresa, i *bolos* amb els senyors que tenen la senyora d'estiu i no volen quedar-se sols... És allò: mentre els uns la tenen fora, les altres la tenen dins...

EL COSINET SOTSTITUT

L'útil precaució

La Susagna contava a la seva amiga d'infància, la Rosaura, la seva darrera aventura.

— Creu-me que vaig passar un sust! Figura't que estaven tots dos a la meua cambra, quan sento que truquen. Era el meu marit! No vulguis imaginar-te lo què vaig haver de fer per amagar-lo... Sort que hi havia una porta falsa, per on el vaig fer passar al quarto de la minyona. Allí es va tenir d'estar, el pobre xicot, fins que l'Albert hi va trobar uns papers que s'havia deixat per anar a cà'l notari.

— Quina engúnia devies passar!

— Figura't! La minyona no en sabia res, perquè era a cà l'adroguer. Calcula, si arriba a tornar i troba En Genís al seu quarto!

— I per què no el tancaves al teu armari?

— Al meu armari? No sé pas què et penses! No veus que hi tenia totes les meves joies?

P. DE PESSIC

— Ja van cinc vegades que et trobo abraçat amb les criades! Es pot saber fins on et proposes arribar?

— Oh... veuràs... Això depèn d'elles!

CORREU SECRET

Kar Panta. Veurem d'enquibir-ho. — *Fnu Hett.* Es més perillós que anar de dallonses sense dallonses. — *Mis Tela.* Ara per ara, no. Si canvien els temps, ja en parlarem. — *Xurriaca.* No és prou interessant. — *Bull Dog.* Això de la patata ja s'ha tocat molt. — *Sis Tollet.* Li publicarem. — *La colla d'En Pep.* Què volen que els hi digui? És mauso i no distreuria a la concurrència. — *Finolis.* Si no té altra gràcia que aquesta, li aconsellem que es desi. — *B. Olit.* No ens volem ficar, perquè rebríem. — *P. P. Natas.* El conte que ens envia és més vell que el *Virgen del Mar.* — *K. Kut.* No ens ha acabat de convèncer. — *Guy d'Ermont.* Si el conte que ens envia no ens l'haguessin contat a col'legi, estaria bé. Vegi de fer coses més noves, que vostè escriu molt correctament i té trassota. Records als companys nandulandeses de Bayona. — *Tit Hella.* No, senyor. Primer, moros. — *Visentet del Túrria.* El vàrem publicar ja fa temps.

Ric Ric... Això, que sembla el cant d'un grill, és el títol de la nova revista estrenada al «Còmic». No és ni més bona, ni més luxosa, ni més original que les que l'han precedit en els diversos escenaris barcelonins, però dóna lloc a veure trucs amb llum i dones maques, i a sentir música agradable, i en aquests temps, ja és tot lo que es pot demanar. Per altra part, fora força difícil escriure res de nou després de lo que ens va donar a conèixer al «Principal Palace» el pobre Ferran Bayés. Ric Ric, doncs, és una revista més, amb algunes idees noves que no estan malament i que creiem portarà bastanta gent al «Còmic» i bastants quartos a l'empresa.

La companyia Alba-Bonafé ha estrenat, a «Novetats», *Los chatos*, d'En Muñoz Seca i Pérez Fernández. És una cosa andalusa que fa riure molt i quina nota còmica recarrega amb aquella gràcia que Déu li ha donat, el gran Bonafé. En Manel Centeno hi canta unes *sates* molt boniques i tot el conjunt de l'obra queda bastant acceptable.

Ofegats per la calor, alguns teatres van tancant llurs portes. Han acabat el «Goya», on la flauta d'En Bartolo es veu que no era bastant per atreure a la gent, i l'Espanyol, no perquè el públic no hi anés, sinó perquè En Santpere i la seva colla han guanyat quartos i volen anar d'estiu. Ells no estan per romansos. Qui pogués acompanyar-los!

S'assegura que aviat s'obrirà el «Victòria», i amb això animaran un xic el Paral·lel. Ja convé, perquè allò està més desert que el Sahara!

EL NEBOT TAFANER

<p>MAISON MEUBLÉE Mont d'Or Meublée (VERDURA) Carrer de Barbará, 27 Ascensor</p>	<p>(VERDURA) Plaça de Santa Madrona, 6 Davant el Banc d'Espanya</p>
<p>GRAN CONFORT - SALETES DE BANY - Telefon privat Habitacions a 5 pessetes</p>	

Nova casa de gomas higièniques

LA CORONA

COMTE DEL ASALTO 95

Preiosíssima e higiènica estatua LA CORONA presentada en forma de cigarret egípc - Des de 0'25 i 0'50 - ACORABATS PER A NO NAUFRAGAR a 2, 2 i 5 ptes. Teniu de tot i per a tots!

Posada SAN ANTONIO COMTE DEL ASALTO, 69

HABITACIONS REFINADES, HIGIÈNIQUES I ESPAIOSES
 QUARTOS DE BANY - TRES ENTRADES RESERVADES DES DE 2 A 10 PESSETES

PERFUMERIA

ASTRA Venda a granel, a litres i a pès - Un tres cents per cent d'economia. Especialitat en mitjans de seda. - 73, COMTE DEL ASALTO, 73

No val a badar!...

La Mundial
 Espalter, 8
 BARCELONA

Q Uibada ensopega. Sapigueu nadar i guardar la roba. Abans d'entrar al bany passeu per LA MUNDIAL a comprar un salvavidas per a no anar a fons. Casa de curació pels qu'hagin ensopagat-Lavatges per a després del bany - Polvos per a matar les cabres de dotze potes.

EL CUPIDO

COMES HIGIÈNIQUES
 Taffes UN RAL i a'estalvares MIL

SIFILIS CURA RADICAL

Hospital, 4, pri. De 11 a 1 i de 6 a 9

◇

Dissabtes, inyeccions de 606 i 914 a 6 pessetes.

POSADA DE LA VEGA

Espléndidas habitaciones - Preus reduïts
 Sant Olegari, 17 - BARCELONA

LA MASCOTA

Primera casa venedora d'impermeables pel NANDU. Son irrompibles. També tenim polvos per matar aquells animalets que s'agafen a conseqüència dels altres POLVOS a 0'50 la capsa. I, Sant Ramon, 1-BARCELONA

SULFURETO CABALLERO

Producte patentat contra la SARNA (ronya). Sens dany fa desaparèixer la SARNA en 10 minuts. Desconfieu sempre de les imitacions
 COMTE DE L'ASALTO, 66. - BARCELONA
 i Centres d'Específics.

PURGACIONES

uretritis y toda clase de flujos de las vías génito-uritarias, así del hombre como de la mujer, se curan pronto y bien con las tan conocidas

Grajeas Rusas Rovisoff

cuyos resultados se notan a las primeras tomas.
 Casa Sagalá, Rambla las Flores, 14-Barcelona

Minyons de la pilota! No badeu!

Ja s'ha posat a la venda la gran obra de tècnica de futbol

EL LIBRO DEL FUTBOLISTA

Original d'aquell cronista tant «sabiondo» que es diu

Val 5 ralets **I. Corbinos** **Gravats a dojo**

Contrasentit

- I per què no et volla vestir de llarg la teva mama?
- Perquè dela que era massa jove encara per ensenyar les cames.